

Florence Knapp

De
namen

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Florence Knapp

Oorspronkelijke titel: *The Names*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Mieke Trouw

Omslagontwerp: Orion

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Eva Navarro Quijano

Foto auteur: © Sophie Davidson

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

Drukker: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1685 6

ISBN 978 94 027 7419 1 (e-book)

NUR 302

Originele uitgave verschenen bij Phoenix Books, een imprint van The Orion Publishing Group Ltd, Londen.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Met uitzondering van enkele bekende figuren en gebeurtenissen zijn alle personages, voorvallen en dialogen in dit boek fictief. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Oktober 1987

Vroeger zei Cora's moeder altijd dat de wind kinderen onstuimig maakte, dat zelfs de rustige kinderen na het speelkwartier drukker waren wanneer het waaide. Diezelfde rusteloosheid voelt Cora nu. Buiten rukken windvlagen aan de sparren achter het huis en slingert de storm zich loeiend langs de zijmuur tegen het hek. Binnen is het ook verre van rustig en wordt er gemaald en gepiekerd. Want morgen – als er nog een morgen aanbreekt, als de storm gaat liggen – gaat Cora officieel de naam van haar zoon vastleggen. Maar misschien, en dat is haar echte zorg, legt ze dan ook vast wie hij zal worden.

Cora heeft de naam Gordon altijd lelijk gevonden. Hij begint met een versplinterende klank die haar aan gebroken zuurtjes doet denken en eindigt met een plof alsof iemand een sporttas neerkwakt. Gó-r-don. Maar wat ze veel erger vindt, is dat ze haar zoons onbedorven goedheid nu in de mal van die naam moet gieten, in de hoop dat hij sterk genoeg is om daarin zijn eigen vorm te vinden. De naam Gordon wordt aan de mannen in haar schoonfamilie doorgegeven. Dat is een traditie waaraan niemand lijkt te kunnen tornen, maar toch weegt ze alle voors en tegens af en denkt ze aan al die keren dat een naam misschien wel een heel leven heeft beïnvloed. Amelia

Earhart. De gebroeders Lumière. Vorige week heeft ze op haar mans nachtkastje een boek zien liggen, *Klinische neurologie* door Lord Walter Russell Brain. Een boek over neurologie van een auteur wiens naam 'hersenen' betekent.

‘Vind je dat niet opmerkelijk?’ had ze gevraagd.

‘Toeval,’ had Gordon gezegd. ‘Al zou het je verbazen hoeveel urologen Ball heten, en de naam Hart komt vrij vaak voor onder cardiologen.’

Ze wilde vragen of hij het risico dan niet zag, of hij niet begreep dat als ze hun zoon Gordon noemden, hij net zoals hij zou kunnen worden. Toch kon ze de woorden niet over haar lippen krijgen. Dit was namelijk precies waar het om draaide.

Ze legt de knokkel van haar gebogen vinger op het warme babywangetje, alsof de huid van het jongetje haar een vitale boodschap kan doorgeven. Wat hij wil, bijvoorbeeld. Of wie hij zou kunnen worden. Maar voordat er een voorspelling kan volgen, knalt er iets tegen de achtermuur van het huis, een geluid dat ze zowel hoort als voelt. Ze trekt de baby dichter tegen zich aan, terwijl de buitenlamp door de bewegingsmelder aanfloept en de zwiepende silhouetten van de sparren verlicht. Het gaat om een groot voorwerp dat naar achteren glijdt en vervolgens weer dichterbij komt. Ze hoort Gordon uit de naastgelegen kamer komen en de trap af rennen. In gedachten ziet ze hem in zijn pyjama naar de terrasdeuren in de donkere woonkamer benen. Hij heeft zijn contactlenzen niet in, dus hij zal met samengeknepen ogen kijken wat er door de wind los is geraakt. In haar verbeelding lijkt hij kleiner door de dreigend opdoemende bomen en de zware storm.

Een paar minuten later maakt hij de deur naar de babykamer open. Cora voelt een vlaag kille lucht, alsof de kou zich aan zijn kleding heeft gehecht en achter hem aan de trap op is gekomen.

‘Het was de gieter. Niets aan de hand,’ zegt hij. ‘Kom weer mee naar bed.’

‘Ik kom zo,’ belooft ze, maar ze wil de baby niet alleen laten, dus ze laat hem verder slapen. Zijn hoofdje ligt zwaar op haar arm, terwijl de geluiden van de storm de minuten aftellen tot de nacht in de dag oplost.

Gordon heeft een collega aan de telefoon die al in de praktijk is. Cora vangt op dat het weerbericht van de vorige avond niet heeft gewaarschuwd voor de storm en dat er misschien wel afspraken worden afgezegd en personeelsleden zullen wegblijven. Ze houdt de baby op haar arm en maakt met haar vrije hand het ontbijt klaar. Ondertussen helpt ze Maia om de plaatselijke radiozender te vinden, waarop wordt voorgelezen welke scholen wegens stormschade dicht blijven. Halverwege een lijst met onbekende basisscholen wordt Maia’s school genoemd, en Maia steekt met een blij lachje zwijgend haar duimen op. Die laat ze weer zakken als haar vader de keuken in loopt.

Gordon pakt een snee toast voordat hij vertrekt en zegt: ‘Mijn ouders komen zondag. Zorg dat je de aangifte vandaag regelt.’ Twee mededelingen, naast elkaar, uitgesproken alsof de ene de andere rechtvaardigt. ‘En neem niet de korte route door het park,’ voegt hij eraan toe. Potloodventers, moordenaars en vandaag misschien wel bommen die als gevolg van de storm omvallen.

De huizen in hun straat moeten oud en chic lijken, maar zijn in werkelijkheid nieuw en kitscherig, met aan de voorkant gepleisterde zuilen, keurige, lage struiken en identieke wezenloze ramen. Ze zien weinig tekenen van de storm wanneer ze naar buiten gaan, maar achter de doodlopende straat lijkt het landschap een beetje onwerke-

lijk, net als op die momenten dat je overdag de bioscoop uit loopt en moet knippen tegen het felle licht. Bomen zijn scheefgezakt. Omgevallen schuttingpanelen bieden ongehinderd toegang tot achtertuinen. Op de stoep ligt een weggewaaid droogmolen en even verderop hangt een mannenoverhemd in een ligusterhaag, met de wasknijpers nog op de schouders. Maia's ogen flitsen heen en weer, want hun stadje lijkt opeens zo'n tekening waarop je de verschillen met de vorige tekening moet zoeken.

Ze lopen langs de rand van het park en sturen de kinderwagen om afgebroken takken heen. Ze staan stil om naar de enorme, wormachtige boomkruit van een omgevallen eik te kijken, waaruit natte moederklonten druipen. Maia hurkt in de holte onder de kruit.

'Pas op dat je jas niet vies wordt,' zegt Cora. *Zijn woorden.* Haar intuïtie wil Maia juist aanmoedigen om te gaan liggen, om de volle muskusgeur van de aarde op te snuiven en te fantaseren dat ze een vossenwelp is die zich met zijn neus op zijn staart opkrult. Haar dochter is negen, al bijna te oud om zulke dingen nog te willen.

Maia komt onder de kruit vandaan en veegt het zand van haar jas. Bij het zebrapad blijkt de knipperbol onthoofd te zijn. Naast de afgebroken amberkleurige bol wachten ze tot de auto's voor hen stoppen.

Maia kijkt naar de kinderwagen en vraagt: 'Waarom ben ik niet naar jou vernoemd als hij papa's naam krijgt?'

Cora bedankt een automobilist door haar hand op te steken. 'O, maar we hebben dezelfde naam, hoor, alleen weet verder niemand dat,' zegt ze tijdens het oversteken. 'Maia betekent "moeder". Als we straks thuis zijn, kan ik het je laten zien in mijn boek met babynamen.'

'Echt waar?'

Het verrast Cora dat haar dochter daar zo blij mee is.

‘Maar waarom geven we hem dan geen naam die gewoon “papa” betekent?’

Cora kijkt naar de baby, wiens vollemaansgezichtje uit zijn te grote winterpak piept. Ze stopt even met duwen en steekt haar gezicht in de talkgeur van zijn coconnetje. Hij knippert van blijdschap als ze elkaar aankijken en maait verheugd met zijn dik ingepakte ledematen. Hij is geen Gordon. Ze knippert ‘ik hou van jou’ naar hem en gaat weer rechtop staan.

‘Nou, ik heb wel namen opgezocht die “vader” betekenen. Ik vond Julian wel leuk. Die naam betekent “hemelvader”.’

Voor Cora ontstijgt die naam bovendien een lange lijn van aardse vaders wier levens behoorlijk gecompliceerd zijn. Een poosje had ze zich afgevraagd of Julian een naam was waarmee Gordon zich zou kunnen verzoenen. Als de naam ‘vader’ betekent is het toch nog steeds een eerbetoon aan hem? Is dat niet bijna net zo goed?

Op een avond was hij echter vroeg thuisgekomen en had hij het geopende namenboek met de kaft naar boven op de bank zien liggen. Hij had het opgepakt en vluchtig naar de openliggende pagina’s gekeken. ‘Cora, je weet dat je alleen maar naar meisjesnamen hoeft te kijken. Als het een jongen wordt, gaat hij Gordon heten.’ En nadat hij het boek had dichtgeklapt en weer op de plank had geplaatst, was de gedachte aan een gesprek daarover op de een of andere manier ook weggezet.

‘Ik vind Julian een leuke naam,’ zegt Maia.

‘Ik ook. Maar hoe zou jij hem noemen, als je mocht kiezen?’ vraagt Cora.

‘Nou...’

Aan de manier waarop Maia het woord uitrekt hoort Cora dat ze erover heeft nagedacht.

‘Het is niet echt een naam die veel voorkomt, maar ik vind “Bear” leuk.’

‘Bear? Een beertje, dus?’ vraagt Cora glimlachend.

‘Ja. Het klinkt heel zacht en knuffelig en lief.’ Maia vouwt haar hand open en dicht alsof ze iets snoezigs in haar vuist klemt. ‘Maar het klinkt ook dapper en sterk.’

Cora kijkt naar de baby en stelt zich voor dat hij al die eigenschappen heeft. Zo’n leven wil ze voor hem.

Dichter bij het centrum wordt er al opgeruimd. Twee mannen met kettingzagen verwerken omgevallen bomen tot kleinere stukken hout die makkelijk te transporteren zijn. In de uitsparingen in het trottoir blijven kale boomstompen over.

Maia zwaait verlegen naar een blond meisje wier begroeting verloren gaat in het lawaai van de kettingzagen. Als ze elkaar gepasseerd zijn, zegt Maia tegen Cora: ‘Dat is Jasmine. Van ballet.’

‘O ja, dat is dat meisje met een oudere zus op –’

‘Sadler Swells. Maar ik wil iets vragen.’ Maia vindt de weg naar het oorspronkelijke onderwerp terug voordat Cora de kans krijgt haar te corrigeren. Ze haalt diep adem, alsof ze iets wil weten wat eigenlijk verboden is, en vraagt: ‘Waarom vindt papa het eigenlijk zo belangrijk dat de baby zijn naam krijgt?’

Omdat grote mannen zich vanbinnen soms heel klein voelen, wil Cora antwoorden. Omdat sommige mensen, zoals Gordons vader, zo overtuigd zijn van hun eigen perfectie dat ze in alles het voorbeeld voor hun kinderen en kleinkinderen willen zijn. Omdat hun behoefte om vorige generaties tevreden te stellen groter is dan hun behoefte om van toekomstige generaties te houden. Cora vindt dat een vorm van tribalisme, een machoachtige manier om jezelf op de borst te slaan, maar dat zegt ze allemaal niet tegen haar dochter. Maia krijgt al genoeg mee van wat er speelt.

Als zij en Gordon een meningsverschil hebben gehad, zelfs als Cora zwijgend alles over zich heen heeft laten komen, loopt Maia de

volgende ochtend naar het aanrecht om haar dunne armpjes om haar moeders middel te slaan. Dan laat ze haar wang op Cora's rug rusten en zegt ze: 'Mijn lieve, mooie mammie.'

Op die momenten voelt Cora het medelijden, de gedeelde droefenis. Eén keer voelde ze een vochtige plek op de achterkant van haar jurk, op de plaats waar Maia haar gezicht tegen de stof had gedrukt.

'Sommige mensen hechten gewoon veel belang aan traditie,' antwoordt ze in plaats daarvan.

'Maar het is ook belangrijk om een eigen naam te krijgen. Misschien had zelfs papa het fijn gevonden om een eigen naam te hebben.'

Cora haalt een hand van de kinderwagen en slaat haar arm om Maia's schouder. 'Wat ben je toch een wijs meisje.'

Weer vraagt ze zich af of ze hier goed aan doet. Aan deze beslissing, aan alles. Of het eigenlijk wel deugt dat Gordon deze traditie voortzet. Hij is bereid om in de schaduw van zijn vader en zijn vaders vader te leven, maar misschien houdt hij enkel de gelijkenis in stand en legt hij daardoor een zwaardere last op zijn eigen schouders. Misschien zou het wel een bevrijding zijn om hun kind een andere naam te geven. In het begin misschien niet, maar later wel.

En dan Maia. Leert Cora haar dochter nu niet dat het belangrijker is om de lieve vrede te bewaren dan om de juiste beslissing te nemen? Wat vindt Maia ervan dat haar moeder akkoord is gegaan met een voornaam die haar broertje aan generaties van dominante mannen bindt? En het dringt tot haar door dat Maia's naam aanvankelijk bedoeld was als stilzwijgende band tussen hen tweeën, maar dat ze misschien wel een last op Maia's schouders heeft gelegd door haar te vertellen wat het woord betekent. Misschien heeft ze onbewust de boodschap uitgedragen dat ze voorbestemd zijn om dezelfde paden te bewandelen, terwijl ze in werkelijkheid hoopt dat haar kinderen hun eigen weg zullen kiezen.

1987

Bear

Cora kijkt toe terwijl de pen van de ambtenaar over het papier beweegt. De letters lijken als iets magisch en buitengewoons uit de punt te vloeien. Bear Atkin. Bear. Het zijn slechts vier letters, B-E-A-R, maar elke letter voelt geladen en is méér dan een klinker of een medeklinker. Cora voelt een golf van – ja, wat is het? Blijdschap? Ja! – blijdschap door haar ziel stromen. Een duizelingwekkende vreugde die zich door haar hele lichaam verspreidt. Ze werpt een blik op Maia, die naast haar stoel staat, en ziet de verbazing op haar gezicht.

Terwijl de ambtenaar Cora het document geeft, vertelt ze dat ze dit werk al tweeëntwintig jaar doet, maar nog nooit eerder een Bear heeft ingeschreven. Ze strekt haar hals en kijkt over haar bureau in de kinderkruis. ‘Maar het is gewoon de perfecte naam voor jou, vind ik.’ Tegen Maia zegt ze: ‘Jij lijkt me een trotse grote zus. Zorg maar goed voor jullie kleine beertje.’

Buiten is Maia door het dorp heen. ‘Wauw... Je hebt mijn naam gekozen! Ik had nooit gedacht dat je hem mijn naam zou geven!’

Cora geeft haar een kus op haar voorhoofd. Ze stopt de envelop in haar tas terwijl Maia de kinderkruis met Bear de straat op duwt.

In het begin heeft Cora het gevoel dat ze een stukje boven het trottoir zweeft, en als ze haar spiegelbeeld in een etalageruit ziet, verbaast

het haar dat haar beide voeten stevig contact met de grond maken. Maia loopt een paar passen voor haar uit, maar ze hoort het aanhoudende gekwetter van haar dochter en bekijkt haar mooie ruggetje terwijl ze zich over het handvat van de kinderwagen buigt om haar gezicht dichterbij dat van haar broertje te brengen. Ze is opgetogen. Ze weet dat dit een bepalend moment in Maia's leven zal zijn, een moment waarop ze haar stem mocht laten horen en niet in de schaduw van het huwelijk van haar ouders hoefde te passen. Maar nog voordat ze de top van de heuvel hebben bereikt, realiseert ze zich wat de ingewikkelde gevolgen van haar besluit zullen zijn. Als Gordon er ooit achter komt dat Maia de naam heeft verzonnen... Ze knippert en probeert de gedachte weg te stoppen. Hij heeft Maia nooit pijn gedaan, maar misschien komt dat doordat Maia altijd gehoorzaam en onopvallend is geweest en enkel opdook als Cora voelde dat het geen kwaad kon. Ze heeft haar dochter altijd naar zich toe geroepen, naar de badkamer gestuurd om een bad te nemen of iets onnodigs te halen als ze het gevoel had dat Maia te dicht bij het vuur kwam.

Onder Cora's herfstlaagjes begint haar blouse vochtig te worden. Tussen haar benen wordt haar maandverband een zware prop, en het koude zweet bespikkelt haar voorhoofd en prikt in haar nek. Het is alsof elk vloeibaar deel van haar lijf probeert te ontsnappen, op de vlucht wil slaan.

Wat heeft ze gedaan? Hoe heeft ze zo dom kunnen zijn? En Béár. Hoe moet ze die naam in vredesnaam uitleggen? Ze kan hem niet vertellen dat het de keuze van een negenjarige was, want dat mag hij nooit weten. Het is een naam die overkomt alsof ze hem heeft willen vernederen, alsof ze duidelijk wilde maken dat zijn familietraditie en zijn vaders goedkeuring weinig voor haar betekenen. Ze heeft zich bij haar verraad niet eens beperkt tot een gewone naam. Zoals Julian, om maar wat te noemen.

Ze denkt erover om Maia's woorden te herhalen, om tegen hem te zeggen dat een jongen die Bear heet zacht en knuffelig is, maar ook dapper en sterk. Ze weet echter dat hij die kwaliteiten nauwelijks zal waarderen. Die zullen hem alleen maar nóg razender maken. En hóé moet ze het hem vertellen? Welke plek of welk moment kan dit nieuws in vredesnaam verzachten? Het heeft geen zin om te wachten tot hij in de juiste stemming is, en ook niet om zijn favoriete maaltijd klaar te maken. Zodra hij hoort wat ze heeft gedaan, zal de welwillendheid die ze de laatste tijd heeft ondervonden, zowel tijdens haar zwangerschap als tijdens de eerste weken met de baby, toen hij haar omringde met de vriendelijke, professionele zorg die alle kersverse moeders in zijn praktijk van hem krijgen, als sneeuw voor de zon verdwijnen. Wat heeft haar bezielde? Ze moet de aangifte terugdraaien. Ze moet teruggaan naar de ambtenaar en zich verontschuldigen. Het kan nog niet te laat zijn, want de inkt is nog nauwelijks droog. De vrouw begrijpt vast wel dat het komt door de onrust van de storm, door een klaarwakkere nacht na weken van gebroken slaap. Dit is geen normale periode. Maar als Maia bij het zebrapad komt, draait ze zich om. Het komt maar zelden voor dat Cora zo'n openhartige blik in haar dochters ogen ziet. Even is er geen sprake van de spanning die haar gezicht doorgaans tekent.

'Mama...' Zo heeft Maia haar al jaren niet meer genoemd. Het woord heeft al lang geleden plaatsgemaakt voor 'mam.' 'Dank je wel. Dit is een van de fijnste dingen die ik ooit heb meegemaakt.'

Cora kijkt op haar horloge als ze langs het park lopen. Gordon komt over vijf uur thuis van zijn werk. Dat lijkt zowel een eeuwigheid als bij lange na niet genoeg tijd. Ze moet een plan bedenken. Het schiet haar te binnen dat Maia vanavond zwemles heeft. Zou het sportcentrum vandaag wel open zijn? Na de geboorte van de baby is Maia door Mehri naar zwemmen gebracht. Kan ze het Mehri mis-

schien nog een keer vragen, nog één weekje? Mehri gaat per slot van rekening zelf ook. Misschien kan Maia na afloop ook bij haar thuis eten. Hun dochters kennen elkaar niet zo goed, maar ze wonen vlak bij elkaar en zijn even oud. Zo lastig zal haar verzoek toch niet zijn? Als Maia tot zeven uur vanavond ergens anders kan zijn, heeft Cora na Gordons thuiskomst een halfuur de tijd om het hem te vertellen voordat hun dochter naar huis komt.

Eenmaal thuis parkeert Cora de slapende baby in de gang. Ze maakt iets lekkers voor Maia en belt dan Mehri. Het zwembad blijft die dag gesloten, maar Mehri zegt ongevraagd dat Maia in plaats daarvan wel bij Fern mag komen eten. Dat geeft Cora even moed, alsof dit keurig passende puzzelstukje een teken is dat alles wel goed zal komen. Ze loopt naar de badkamer en stopt haar vochtige kleren in de wasmand. Terwijl ze nadenkt over de vraag wat ze met Bear moet doen, trekt ze ander ondergoed aan en haalt ze een schoon truitje uit de la. Ondanks haar zenuwen merkt ze dat ze hem in gedachten al moeiteloos Bear noemt, alsof hij al die tijd al zo heeft geheten. Alsof hij gewoon heeft gewacht tot hij de naam mocht gaan gebruiken en nu haar nodig heeft om Gordon op de hoogte te brengen van het nieuws en zijn identiteit te bevestigen. Daardoor weet ze dat ze moet doorzetten.

Hoe kan ze ervoor zorgen dat Bear niets overkomt? Ze overweegt om hem extra lang te voeden, zodat hij tegen zessen met slappe armpjes ligt te slapen. Dan kan ze hem veilig in het rieten draagmandje leggen zonder hem wakker te maken. Maar waar moet ze hem dan laten? Ze loopt naar de kledingkast, pakt de schoenendozen van de bodem en stapelt ze op naast de ladekast, waar ze niet te zien zijn. Als de ruimte groot genoeg is, veegt ze met de zijkant van haar hand het stof weg. Daarna haalt ze het mandje en kijkt ze of het in de kast past. Ze beseft dat ze iets krankzinnigs doet. Hij zou hun kind toch

niets aandoen? Door Cora's onbezonnen besluit is Bears bestaan echter een persoonlijke belediging aan het adres van Gordon en zijn familie geworden. Ze kan Gordons stem bijna horen. *Mijn zoon? Bear? Ben je helemaal gék geworden?* Nee, denkt ze, terwijl ze de spullen rond het mandje op hun plaats schuift. Ze moet ervoor zorgen dat het jochie niets kan overkomen.

Ze laat haar vinger door de smalle spleet tussen de gesloten deuren glijden, maar ze kan niet beoordelen hoeveel lucht die doorlaat. Daarom maakt ze de kast weer open. Ze gaat in de draagmand staan en sluit zichzelf op in de kast. Ze ziet een verticale lijn van licht, en als ze haar oog ervoor houdt ziet ze een stukje van de slaapkamer. Ze zinkt weg in de duisternis en observeert vanuit een nieuwe hoek een flintertje van haar leven. Het bed dat ze met Gordon deelt, het gebloemde dekbedovertrek dat haar schoonouders als huwelijkscadeau hebben uitgekozen. Twee identieke nachtkastjes. Aan haar kant alleen een wekker. Aan zijn kant een lamp, een notitieblok en een stapeltje boeken. Het dringt tot haar door dat er niets van haar persoonlijkheid in deze ruimte te vinden is, geen enkel spoor van haar fysieke aanwezigheid. Eigenlijk hangt er in de stilte van de kamer slechts een idee van haar.

Ze hoort het gedempte geluid van Bear die wakker wordt in zijn kinderwagen. Voordat ze de kastdeuren heeft opengemaakt hoort ze Maia al naar hem toe lopen. Haar stem klinkt sussend, ze probeert met lieve woordjes te voorkomen dat hij gaat huilen. In gedachten ziet Cora dat ze zijn winterpakje openritst en zijn warme lijfje er voorzichtig uit tilt. Als ze hen niet meer hoort, concludeert ze dat Maia hem heeft meegenomen naar de woonkamer. Cora blijft nog even in de kast staan, met het gevoel dat ze tijdelijk uit haar leven is gestapt en op een pauzeknop heeft gedrukt.